

L'Estat . La gestió pública: cosa de tots

- Mira, veus? Clavellines: "Dianthus deltoides". Suporten molt bé la llum del sol i temperatures molt altes.
- Quina olor més bona!
- Per això són plantes ideals per a jardins a l'aire lliure.
- Escolta, i tu per què et vas fer jardiner?
- Perquè m'encanten les flors...
- Que guai... A mi també m'encanten, però no en sé, de cuidar-les.
- Però si és molt fàcil, per cuidar les flors només cal que les tractis amb mooolt d'amor.
- Tractar-les amb molt d'amor? I què fas, els compres flors? Hahahaha.
- Hola, clavellines! Us estimem molt...
- No entens res, tu... I no te'n riguis, de les flors, que t'estan sentint!
- Ui, sí... I què em faran?
- Ah, ah, ah...
- Ho has vist? Au, deixa-m'ho veure... Ui... Hi ha cap dispensari, aquí a prop?

Com sap tothom, les persones que treballen reben una remuneració econòmica que els permet adquirir els béns i els serveis que necessiten. No obstant això, hi ha moltes coses que fem servir i que no són propietat nostra exclusivament. No les paguem nosaltres sols i no són només nostres.

Hi ha una sèrie de béns i de serveis que financem entre tots –i que per tant tothom ha de poder fer servir–, la gestió dels quals és competència de les administracions públiques de l'Estat. L'Estat fa de proveïdor de béns i serveis, tant a persones i a famílies com a les empreses mateix. La gestió pública d'aquests béns i serveis és convenient, ja que és la millor manera que aquests béns i serveis es reparteixin de la manera més justa i equitativa possible.

- Vigila, amb compte!
- Què t'ha passat?
- Una vespa.
- I què li has fet, pobreta? Perquè les vespes només piquen quan les emprenyes ...
- S'ha ficat amb unes flors.
- Què, fa mal?
- He flipat de dolor. Sort que al dispensari m'han posat no sé què. I gratis!
- Home, gratis... En realitat ho hem pagat tots.
- Tornem-hi amb el tema...
- Home, sempre va bé saber qui paga què. Des del sou del jardiner fins a les escoles, les autopistes...
- La pomada que t'han posat...
- Me'n poses una mica? És que em torna a fer mal...

- Però mira que ets fleuma...

Té raó, l'Adrià? Sí i no. És l'Estat qui decideix quins serveis públics s'han d'oferir. Si es deixés tot en mans de la iniciativa privada, quedarien parts de la població sense serveis que avui considerem bàsics o de primera necessitat.

A més de proveir béns i serveis públics, l'Estat té una altra tasca molt important en la gestió dels recursos, que és la redistribució de la riquesa. Per aquest motiu, una part important de la despesa pública es destina a transferències socials, com ara subsidis d'atur, diversos tipus de pensions, la sanitat o l'educació.

- Hola, artista!
- Ah!
- Què et passa?
- Que m'has espantat i m'he tallat.
- Ho sento... Jo només venia a veure com us va a tu i a les plantetes...
- Doncs mira...
- No passa res... Anem al dispensari. Que pago jo!

En definitiva, l'Estat destina bàsicament recursos a dos conceptes: despesa social i inversió pública. Però amb quines fonts d'ingressos ho finança? Amb els impostos que paguen persones i empreses i amb l'emissió de títols de deute públic: Lletres del Tresor, Bons de l'Estat i Obligacions de l'Estat. I és que, igual que una empresa o una família demanen diners en préstec, també ho fan els estats. La forma que té l'Estat de planificar, assignar i controlar tots aquests ingressos i despeses és amb la formulació dels Pressupostos Generals de l'Estat.